

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: Agata Langa

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W.

przeciwko **W. G.**

o zapłatę

I zasądza od pozwanego W. G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. kwotę 573,79 zł (pięćset siedemdziesiąt trzy 79/100 złotych) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2015 roku do dnia 8 kwietnia 2019 r.;

II zasądzone w pkt I świadczenie rozkłada pozwanemu na 2 (dwie) raty: pierwszą w wysokości 400,00 zł (czteryście złotych) i drugą ratę w wysokości 173,79 zł (sto siedemdziesiąt trzy 79/100 złotych) płatną wraz z równowartością odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 573,79 zł od dnia 18 sierpnia 2015 roku do dnia 8 kwietnia 2019 r.;

– płatne miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od kwietnia 2019 roku, z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III zasądza od pozwanego W. G. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. wniosła w dniu 28 sierpnia 2018 r. pozew W. G. o zapłatę kwoty 573,79 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie wyższe niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności nabyła wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. - od pozwanego, z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) łączącej strony pierwotnego stosunku prawnego. W uzasadnieniu powódka wskazała, że W. G. wniósł o udzielenie pożyczki poprzez zarejestrowanie się na stronie internetowej pożyczkodawcy, podając przy tym swoje dane osobowe oraz potwierdzając akceptację regulaminu i

ogólnych warunków umowy poprzez uiszczenie opłaty rejestracyjnej na rachunek bankowy pożyczkodawcy. Powódka wskazała, że wniosek pozwanego został pozytywnie rozpatrzony przez pożyczkodawcę, wobec czego na rachunek bankowy, z którego została uiszczona opłata rejestracyjna, w dniu 22 sierpnia 2014 r. została przekazana kwota 1 000 zł, natomiast na adres e-mail wskazany we wniosku została przesłana umowa pożyczki. Powódka oświadczyła, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki w zakresie kwoty 573,79 zł.

(pozew – k. 3 – 6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 13 grudnia 2018 r. pozwany wniósł o rozłożenie należności na 4 raty, potwierdzając fakt zawarcia umowy pożyczki oraz oświadczając, że niewywiązanie się z zobowiązania wynikało z występującego po jego stronie błędnego przeświadczenia o całkowitym zaspokojeniu roszczenia pożyczkodawcy.

(odpowiedź na pozew z dnia 13 grudnia 2018 r. – k. 40 – 41v)

W toku rozprawy w dniu 8 kwietnia 2019 r. W. G. oświadczył, że nie kwestionuje żądania pozwu i ponownie wniósł o rozłożenie należności na raty uzasadniając swój wniosek trudną sytuacją majątkową.

(protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2019 r. – k. 54)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarli w dniu 22 sierpnia 2014 r. umowę pożyczki o numerze (...) na okres 30 dni, w następstwie pozytywnego rozpoznania wniosku W. G. o udzielenie pożyczki złożonego poprzez zarejestrowanie się na stronie internetowej pożyczkodawcy, z oznaczeniem danych osobowych oraz potwierdzeniem akceptacji regulaminu i ogólnych warunków umowy a także po uiszczeniu opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł na rachunek bankowy pożyczkodawcy. W wykonaniu ww. umowy pożyczkodawca dokonał przelewu kwoty 1 000 zł na rachunek bankowy, z którego uiszczona została opłata rejestracyjna. W. G. był zobowiązany do zwrotu kwoty 1000 zł pierwotnie w terminie do dnia 21 września 2014 r., jednak w następstwie indywidualnie uzgodnionego przedłużenia terminu spłaty pożyczki, winien on dokonać spłaty w terminie do dnia 9 listopada 2014 r., z zastrzeżeniem zawartym § 12 ust. 1 ww. umowy, iż w razie nieterminowej spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Niesporne, a nadto umowa pożyczek okresowych (...).PL (k. 16 - 22), potwierdzenie uiszczenia opłaty rejestracyjnej (k. 23), potwierdzenie wypłacenia środków pieniężnych na rzecz pożyczkobiorcy (k. 24), indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki (...).PL nr (...) (k. 25)

W dniu 17 lipca 2015 r. W. G. dokonał na rzecz pożyczkodawcy wpłaty w kwocie 257,89 zł, natomiast w dniu 17 sierpnia 2015 r. dokonał wpłaty w kwocie 250,00 zł. Od dnia 10 listopada 2014 r., zgodnie z ww. postanowieniem umowy, pożyczkodawca rozpoczął naliczanie odsetek umownych. Wpłata dokonana w dniu 17 lipca 2015 r. została zaliczona na poczet odsetek naliczonych od kwoty 1 000 zł skapitalizowanych za okres od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia 17 lipca 2015 r. w wysokości 74,74 zł oraz na poczet należności głównej w zakresie kwoty 183,15 zł. Wpłata dokonana w dniu 17 sierpnia 2015 r. została zaliczona na poczet odsetek naliczonych od kwoty 816,85 zł skapitalizowanych za okres od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia 17 sierpnia 2015 r. w wysokości 6,94 zł oraz na poczet należności głównej w zakresie kwoty 243,06 zł. W. G. nie wykonał zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy w pozostałym zakresie, to jest w zakresie kwoty 573,79 zł.

Niesporne, a nadto potwierdzenia wpłat (k. 29 - 30)

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniosła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w W. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki numer (...) udzielonej przez cedenta W. G..

Niesporne, a nadto oświadczenie wierzyciela pierwotnego o zbyciu wierzytelności (k. 26)

W. G. uzyskuje dochód z tytułu emerytury w wysokości 3 300 zł, jednak po dokonaniu potrąceń wypłacana jest mu kwota 2 200 zł. Nadto W. G. otrzymuje miesięczne wynagrodzenie w wysokości 1 500 zł z tytułu podjętej pracy i prowadzi gospodarstwo domowe wraz z żoną, która nie pracuje i nie osiąga żadnych dochodów. W. G. nie posiada oszczędności. Na wysokość miesięcznych kosztów utrzymania składają się łącznie: kwota 1 300 zł tytułem czynszu i innych opłat w związku z najmem mieszkania, kwota 200 zł tytułem abonamentu telefonicznego oraz telewizyjnego, kwota 200 zł tytułem opłat za dostawę energii elektrycznej, kwota 100 zł tytułem opłaty za dostawę gazu, kwota 200 zł tytułem składki ubezpieczeniowej oraz kwota 1 500 zł tytułem spłaty kredytów. Na wydatki bieżące W. G. przeznacza ww. dochód osiągniany z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Dowód: przesłuchanie W. G. w toku rozprawy w dniu 8 kwietnia 2019 r. – k. 54

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny, który był między stronami niesporny, Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania oraz na podstawie przesłuchania pozwanego W. G.. Dowody z dokumentów uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu, co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, nadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania pozwanego W. G., który potwierdził istnienie wierzytelności objętej żądaniem pozwu, a nadto złożył zeznania na okoliczność sytuacji majątkowej i życiowej jego rodziny. Zeznania pozwanego są w ocenie Sądu wiarygodne, albowiem jego twierdzenia w zakresie okoliczności umożliwiających ocenę sytuacji życiowej oraz majątkowej są spójne, a także nie zawierają wewnętrznych sprzeczności. Wobec powyższego, Sąd ocenił zeznania pozwanego jako wiarygodne, mając na uwadze, iż nie stoją one w sprzeczności z zebranymi dowodami z dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana przez obie strony.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 573,79 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, powołując się na umowę pożyczki zawartą w dniu 22 sierpnia 2014 r. o numerze (...) między pozwanym a pożyczkodawcą oraz wskazując, że wierzytelność wynikająca z ww. umowy została na niego przeniesiona przez pierwotnego wierzyciela. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią więc przepisy art. 720 kc oraz art. 509 § 1 kc.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii legitymacji procesowej powódki, wskazać należy, iż z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, w szczególności z oświadczenia o przeniesieniu wierzytelności z dnia 22 sierpnia 2018 r. w sposób niebudzący wątpliwości wynika, iż następcą prawnym podmiotu udzielającego pozwanemu pożyczki – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – dokonał przeniesienia wierzytelności objętej niniejszym pozwem na rzecz powodowej spółki. Tym samym, w ocenie Sądu, uprawnienie powoda do wystąpienia z żądaniem objętym niniejszym pozwem, zostało w sposób dostateczny przez niego wykazane.

W ujęciu kodeksu cywilnego pożyczka jest umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron – dającego i biorącego pożyczkę – mocą którego dający zobowiązuje się przenieść na biorącego własność określonej ilości pieniędzy albo innych rzeczy oznaczonych co do gatunku, natomiast biorący zobowiązuje się zwrócić takie rzeczy, jakie otrzyma (takie same i w takiej samej ilości). Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Ze sformułowania „zwrócić” wynika, że obowiązek oddania pożyczki przez biorącego powstaje tylko wtedy, gdy jej przedmiot został wydany przez dającego, oraz że między wydaniem a zwrotem musi upłynąć pewien okres przeznaczony na uczynienie użytku z pożyczonych pieniędzy albo rzeczy. Umowa pożyczki może być zawarta w dowolnej formie (ustnej, pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, w formie aktu notarialnego, także przez czynności konkludentne). Ze względu na to, że obie strony umowy pożyczki zaciągają

zobowiązania, umowa ta jest umową dwustronnie zobowiązującą. Nie jest jednak umową wzajemną, gdyż będący obowiązkiem dłużnika zwrot przedmiotu pożyczki ani nie stanowi świadczenia wzajemnego, ani nie jest przyczyną (causa) lub odpowiednikiem świadczenia dającego pożyczkę.

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne było, że pozwanego i pierwotnego wierzyciela łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 22 sierpnia 2014 r. o numerze (...). Bezsporny był również fakt, że pożyczkodawca wypłacił na rzecz W. G. kwotę 1 000 zł, po uprzednim zaakceptowaniu przez pożyczkobiorcę warunków udzielenia i spłaty pożyczki oraz fakt, że pozwany dokonał częściowej spłaty pożyczki, jednak nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania w zakresie kwoty 573,79 zł.

Przekładając powyższe rozważania na okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że pozwany za pośrednictwem indywidualnego konta internetowego prowadzonego w ramach systemu elektronicznego udostępnionego przez pożyczkodawcę złożył wniosek o udzielenie pożyczki, który to został pozytywnie rozpatrzony. Pozwany dokonując w dniu 22 sierpnia 2014 r. przelewu na kwotę 0,01 zł zaakceptował warunki regulaminu udzielenia pożyczki. W następstwie powyższego, w dniu 22 sierpnia 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w wykonaniu zawartej umowy pożyczki dokonał przelewu kwoty 1 000 zł na rzecz pożyczkobiorcy. W odpowiedzi na pozew pozwany potwierdził istnienie zaległości w spłacie zaciągniętej przez niego pożyczki, a powyższe okoliczności zostały także wykazane za pomocą dokumentów przedłożonych przez powodową spółkę. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że powód należycie wykazał istnienie zobowiązania co do zasady.

Z treści zawartej umowy pożyczki wynika, że W. G. był zobowiązany do zwrotu kwoty 1 000 zł w terminie oznaczonym pierwotnie na dzień 21 września 2014 r., jednak w następstwie indywidualnego uzgodnienia z pożyczkodawcą, termin spłaty został przedłużony do dnia 9 listopada 2014 r. Z dokumentów przedłożonych przez powódkę wynika, że pozwany dokonał na rzecz pożyczkobiorcy dwóch wpłat w łącznej wysokości 507,89 zł, które zostały zaksięgowane za poczet odsetek naliczonych łącznie za okres począwszy od dnia 10 listopada 2014 r. do dnia dokonania wpłat oraz w pozostałym zakresie na poczet należności głównej. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że W. G. nie wywiązał się z obowiązku zawrotu pożyczki w zakresie kwoty 573,79 zł. Pozwany, w odpowiedzi na pozew potwierdził istnienie zaległości w spłacie pożyczki, wskazując iż opóźnienie to wynika z błędnego przekonania o całkowitym zaspokojeniu wierzyciela. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że powódka wykazała również wysokość roszczenia objętego żądaniem pozwu, wobec czego powództwo o zapłatę kwoty 573,79 zł jest uzasadnione w całości.

W punkcie I niniejszego wyroku Sąd zasądził na podstawie art. 720 § 1 kc od pozwanego W. G. na rzecz powódki kwotę 573,79 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia 8 kwietnia 2019 r., to jest do dnia wydania niniejszego wyroku. Należy wskazać, iż okres zasądzonych odsetek jest wynikiem zastosowanego przez Sąd w pkt. II wyroku rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Sąd uwzględnił żądanie pozwu również w zakresie żądania odsetek umownych biorąc pod uwagę treść § 12 ust. 1 umowy pożyczki nr (...), z którego wynika, iż w razie nieterminowej spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, pożyczkodawca ma prawo naliczyć odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Mając na uwadze powyższe, należy przyjąć, że powód zaoferował dowód świadczący o tym, iż strony indywidualnie ustaliły stopę odsetek maksymalnych. Pożyczkodawca rozpoczął naliczanie odsetek w ww. wysokości począwszy od dnia 10 listopada 2014 r., jednak w następstwie dokonanych przez pozwanego wpłat należność z tytułu odsetek została pokryta w całości łącznie za okres do dnia 17 sierpnia 2014 r., to jest do dnia ostatniej wpłaty. Zatem żądanie pozwu w zakresie odsetek umownych naliczanych od pozostałej do spłaty kwoty należności począwszy od dnia 18 sierpnia 2014 r. jest uzasadnione, wobec czego Sąd uwzględnił żądanie pozwu również w zakresie odsetek.

Na podstawie zaś art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Niniejszy przepis zezwala, więc Sądowi na dokonanie modyfikacji sposobu spełnienia zasądzonego świadczenia poprzez ustalenie rat spłaty, dając możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Nie ulega wątpliwości, iż skorzystanie z tego uprawnienia możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i Sąd powinien korzystać z tego uprawnienia wyjątkowo i ze szczególną ostrożnością. Za szczególnie uzasadnione

uznać należy sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być nie tylko obiektywne, ale również spowodowane działaniem samego dłużnika.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek dający podstawę do skorzystania przez Sąd z dobrodziejstwa art. 320 k.p.c. Przemawia za tym przede wszystkim sytuacja materialna pozwanego nie pozwalająca na jednorazową spłatę zadłużenia wobec powódki.

Sąd rozkładając pozwanemu zasądzone świadczenie na raty miał na celu nie tylko uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego, ale również umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Uwzględniając realne możliwości finansowe pozwanego, ale także mając na względzie interes wierzyciela w uzyskaniu w możliwie krótkim czasie całej zaległości, Sąd zasądzone świadczenie rozłożył na 2 raty kształtujące się na poziomie: 1 w wysokości 400,00 zł i druga w wysokości 173,73 zł płatna wraz z równowartością umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 573,79 zł od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia 8 kwietnia 2019 r. - płatne miesięcznie, do ostatniego dnia miesiąca, poczynając od kwietnia 2019 r., z zastrzeżeniem odsetek ustawowych za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności, którejkolwiek z rat. Zdaniem Sądu, przyjęcie takiej wysokości poszczególnych rat umożliwi pozwanemu spłatę zadłużenia w terminach określonych wyrokiem i jednocześnie nie pozbawi go środków niezbędnych do utrzymania siebie i rodziny, w tym bieżącego regulowania pozostałych zobowiązań finansowych.

W punkcie III niniejszego wyroku, sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 kpc, ustalając, że powódka wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez stronę powodową wyniosły 30 zł w związku z uiszczeniem opłaty sądowej w tej wysokości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć powodowi z pouczeniem o apelacji,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.

G., 26.04.2019 r.